

Eric Clapton viatja en tramvia

Ja és de nit a la ciutat, i els llums dels fanals, els cotxes i les botigues es reflecteixen sobre el paviment, mullat per la pluja recent. El Jaume camina, amb pas feixuc, cap a la parada del tramvia que l'ha de dur cap a casa. Les onze toques és molt tard, per sortir de la feina, però avui no ha plegat fins que ha tingut el projecte revisat i ficat en un CD, que l'endemà anirà a la copisteria.

El Jaume, ara, sent aquesta mena de buit que l'acompanya sempre en el moment en que, per fi, un projecte es tanca definitivament. Sembla mentida l'entusiasme que sempre li desperten els inicis, quan tot està per fer i tot és possible, citant en Martí i Pol. És l'enamorament de la febrada creativa, d'imaginar, d'esbossar. Després, però, s'arriba a la fase de desenvolupament i de detall, on l'encant desapareix, però no l'amor. I toca dimensionar, calcular, redactar tota mena de memòries i plecs i annexes, i amidar i presupostar, i corregir-ho de dalt a baix per que tot quadri. I, quan el document sembla acabat, llavors comença el moment del desamor i la infidelitat, en que client, els auditors, l'Administració, els polítics, tothom hi fot ma i comença a marejar-se el projecte, a modificar i corregir allò que ja s'havia corregit i modificat altres vegades, fins que s'arriba a la fi d'aquest calvari i s'aconsegueix, com avui, no se sap si per esgotament de totes les parts, tancar. I el Jaume ja no sabia dir exactament quant de fill propi té el projecte i quant és bastard. I per això acabar-lo és una mica com la fi d'una relació amorosa, en la que el buit i la decepció d'allò que podia ser i no ha estat volen per sobre de l'alegria i la satisfacció per la feina feta. El Jaume, que només porta cinc anys a la professió, ja sap que això és la norma de tots els projectes i que ningú t'ho explica quan comences, potser per que tampoc no t'ho creuries.

Quan puja al tramvia, com que està a l'origen de línia i és tard, a penes hi ha mitja dotzena de persones, ben allunyades les unes de les altres per preservar la distància de seguretat, que a aquestes hores sembla que s'eixampla. Seu al davant de tot, d'esquena al sentit de la marxa. En aquestes ocasions, prefereix veure com el món passa sota els seus peus i s'allunya, més que no pensar que avança cap a qui sap on. Ara no vol anar enlloc que no sigui casa seva, vol descansar, vol deixar de pensar. Es

col·loca els auriculars del MP3 i escull Eric Clapton per fer el viatge. El tramvia es posa en marxa.

Tres parades més endavant, puja una noia jove. Mentre s'inicien els acords de guitarra de "*Wonderful Tonight*", el Jaume la mira, i la mirada li queda enganxada en la bellesa de la noia. El seu rostre l'atrau com el Pol Nord a l'agulla de la brúixola, i li desperta alhora tendresa i sensualitat. Li sembla que ara hi ha més llum al tramvia i que el seu dia té sentit només per aquesta trobada. "*Estàs meravellosa aquesta nit*", canta en Clapton, i la noia està ocupada en buscar la targeta de transport per validar-la. Quan enllesteix, creua la mirada amb el Jaume, que es fa el dissimulat, i seua a la filera del davant d'ell, a l'altra banda del passadís, de cara al conductor. Recolza el cap a la finestra i deixa anar la vista sobre els cotxes que passen per la Diagonal, i els reflexos enlluernadors dels llums sobre l'asfalt. Per que ara, a la Laura, això és el que li ve de gust, o més aviat li cal, enlluernar-se amb la llum i no tancar els ulls, fent que amb el plor se li formin estrelletes i ja no vegi més els cotxes ni les motos, sinó un univers estelat. No vol tancar els ulls per que no li vinguin les imatges de l'Oscar, el seu amic, que ara es debat entre la vida i la mort en un llit de l'UCI de l'hospital, ple de tubs que entren en el seu cos amb tota mena de bosses i aparells connectats, amb pantalletes que fan línies de llum verda, hipnòtiques i ondulants, i sorollets de ventiladors i petits bips. El cap embenat, les parpelles closes, inflades i d'un morat com groguenc,... Sacseja el cap, prefereix recordar l'Óscar alegre, l'animador del grup, xerraire compulsiu, guitarrer infatigable a la recerca dels acords del seu idolatrat Eric Clapton. Ara que tot just havia trobat la feina que volia, en una productora audiovisual, fent anar la càmera i ajudant a la producció... Maleïda moto! Tots els amics li deien, que corria massa, que no calia. Però la seva vitalitat l'empenyia a anar ràpid, a esmunyir-se entre els cotxes, a passar els semàfors abans que ningú o quan el vermell ja s'hi posava. Era com una cursa contra sí mateix, per viure la vida contra rellotge. I ara, allà estava, i ja veuríem si se'n sortiria. Sentia les llàgrimes regalimar galta avall, i va buscar a la bossa algun mocador oblidat, per que el paquet se li havia acabat a la sala d'espera de l'UCI, amb tota la colla agrupada sota els llums massa blancs, ara abraçats, ara sols en un racó. Treu un últim mocador rebregat, i mentre ho fa, creua la mirada amb el noi de l'altra banda del passadís. En els seus ulls llegeix l'admiració que sap que desperta en els homes i que tan poc li agrada, però també, això és nou, un

interrogant amorosit i compassiu. De cop, sent que li agradaria refugiar-se en aquests ulls i sentir-se acompanyada. Bada una mica i torna a refugiar-se en el carrer, que passa front a la seva vista. L'espera el seu pis buit, el seu llit buit, que avui necessitaria ple d'una presència amiga en la que poder vessar la seva tristor i el seu desconsol. Potser podria fer algun gest de complicitat al noi del tramvia, que potser s'aproparia i l'ajudaria. Però no fa res, per que té por que el que ha vist a la mirada del noi sigui el que ella vol veure ara i llavors trobar-se amb el de sempre: desig, masclisme, manca de compromís.

En Jaume està a punt d'apropar-se a la noia que plora, però no gosa. La mira d'esbiaixada, per que tem una reacció irada si bada massa amb la mirada directa. No se sent amb ganes ni prou valent per afrontar una porta tancada, una altra de l'historial. A més, li falta poc per baixar i es diu a si mateix que té més ganes de trobar el llit que cap altra cosa. Alhora, sent que li agradaria apropar-se i brindar-li la seva presència, només escoltar i prou, per que ell sap quant val sentir-se escoltat en algunes ocasions. I oferir-li un mocador, que sembla que en va escassa. Sap, però, que és covard i que tot això són excuses, i que, encara que estigués fresc com un enciam o anés fins a París en aquell tramvia, no s'atreveria a dir-li res. I no ho fa, i només mira, mentre Clapton va sonant.

Quan arriba a la seva estació, baixa, tot just quan s'enceta una nova cançó al MP3, "*Next time you see her*". I, mentre veu com el tramvia s'allunya com una cuca lluminosa, sent amb una esgarrifança les paraules de la cançó, maleint la seva covardia:

Ella té tot el que un home podria desitjar.

Ella és encantadora, més brillant que una estrella del matí.

Ella és tan bonica, retrat d'una posta de sol.

Ella ho té tot, inclòs el meu vell cotxe.

La propera vegada que la vegis, digues-li que la vull.

La propera vegada que la vegis, digues-li que m'importa.

La propera vegada que la vegis, digues-li que la vull...

Xavier Pueyo (17.02.2011)